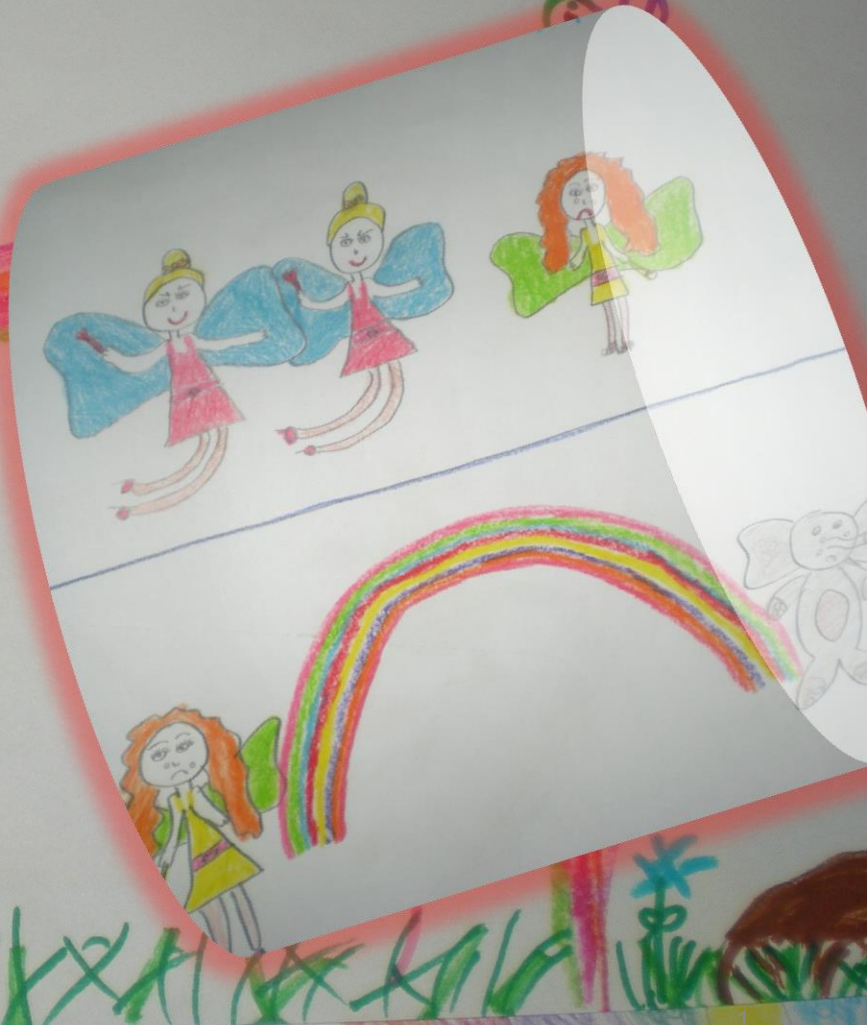

Ένα παρτίδα για τα δικαιώματα των
παιδιών

Νεράιδα δίχως

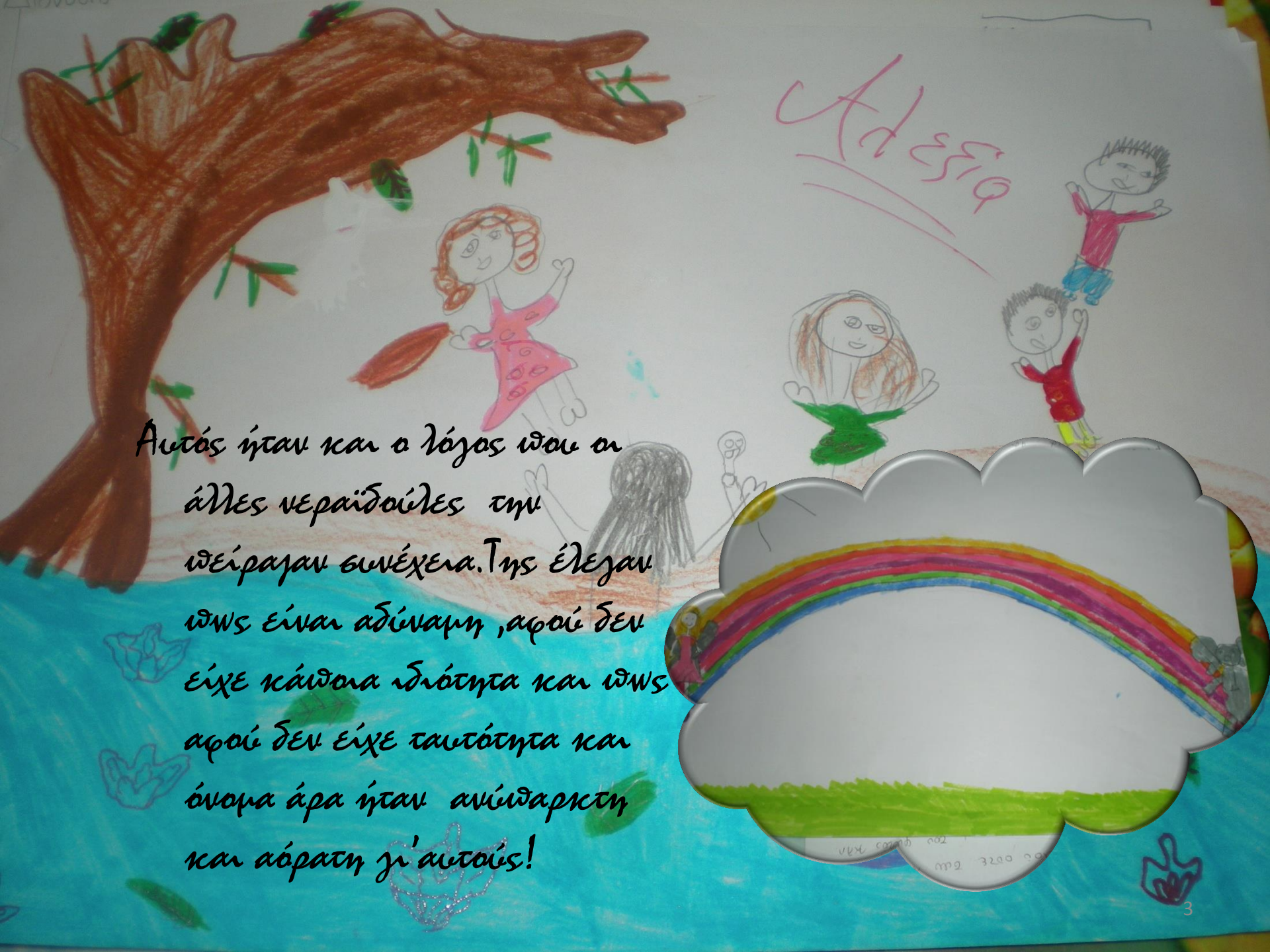
όνομα

Ένα καιρό και μια φορά.....

Κάποτε μακριά από εδώ, υπήρχε
μια μικρή νεράδα που ήταν
κάπως διαφορετική από τις
άλλες! Βλέπετε δεν ήταν ούτε
η νεράδα του δοντιού, ούτε η
νεράδα των λουλουδιών, ούτε
η νεράδα του ουράνου
τόξου, ούτε του φωτός. Με λίγα
λόγια ήταν μια νεράδα χωρίς
κάποια ιδιότητα τουλάχιστον
ειδίκτη αφού δεν είχε όνομα!

Αυτός ήταν και ο λόγος που οι
άλλες νεραϊδούλες την
ιδείρασαν συνέχεια. Της έλεγαν
πως είναι αδύναμη, αφού δεν
είχε κάποιον ιδιότητα και πως
αφού δεν είχε ταυτότητα και
όνομα άρα ήταν ανύπαρκτη
και αόρατη γι' αυτούς!

Adesso

Μιχαήλα

Εστη ίδια μαγική χώρα αλλά λίγο πιο
μακριά, υπήρχε και ένα μικρό
ελεφαντάκι, του αμοαίου οι γονείς
είχαν ιδεάσει αυτό μαρούδι και
λουτάκια. Το καμμενούκι ήταν
ορφανό και δύστυχο καθώς γούσε
μονάχο του χωρίς συντροφιά και
δαλιδωρή. Το χειρότερο ήταν όμως
πως ενώ ήθελε να ιδεί εχολείο, δεν
υπήρχε κάποιος να του γράψει και
έτσι γυμνούσε ολόμοναχο και
δημμένα ιδάνω στη συννεφούδωλη!

Ρήσα

Το καλό είναι πως τουλάχιστον το ελεφαντάκι μας είχε όνομα. Το 'λέγαν Γήβρεχο.
Οι νεράιδες της βροχής του είχαν δώσει αυτό το όνομα γιατί τις βοηθούσε πολύ
καθώς με τα δάκρυά του έστελνε τη βροχή στη γη. Πίνα πολύ λουζόν αυτή ήταν
και η δουλειά του!

Αυτά τα δύο ιλασματάκια αν και διαφορετικά, μοιραζόντουσαν πολλά
περισσότερα κοινά απ' όσα κάποιος θα περίμενε. Ήταν και τα δύο ορφανά
λυπημένα και περιδωριωποιημένα από τον περιγμένο τους. Ειδικής ήταν και τα
δύο καλόψιχα, γενναία, και δυναμικά.

Από τη μία πλευρά λοιπόν η
νεραδούλα μας γνώταν
καθημερινά το <<αστείο>>
του εχολείου νεραδών. Την
κορόιδευαν γιατί οι γονείς
της δεν είχαν ιδρολάβει να τη
βαπτίσουν και να πάρει
όνομα. Γι' αυτό δεν είχε ούτε
δρησκεία. Την λέγαν λοιπόν
άδωστη ανώνυμη !

Και οι επιταγμοί δεν τελείωναν ποτέ. Η αλήθεια είναι πως κανένας δεν
αντέχει να του υποβάλλουν την ταυτότητα και τη δραστηριότητα γιατί είναι τα πιο
ευαίσθητα σημεία υπονοούμενου. Η νεραϊδοίλα μας όμως είχε δύναμη να
επιβιώνει και να αντέχει τις υποβολές και τις δοκιμασίες της γης. Συνεπώς
όχι μόνο δεν ήταν άδυστη, όμως την έλεγαν, αλλά η πιο ισχυρή. Πίστευε στην
καλοσύνη και τη μεγαλοψυχία με όλη της τη δύναμη!

Κάποιες φορές η αλήθεια είναι
πως ήμουν και αυτή και
τάβαζε με τον εαυτό
της. Κατηγορούσε και τους
γονείς της που δεν πρόλαβαν
να τη βαπτίσουν και
ν' ανταλλάξει από όλα τα
μαρτύρια που υπέμενε ειδικά
στο σχολείο!

Βαδιστά μέσα της ήξερε όμως πως οι δικοί της δεν έφταναν καθόλου. Ήταν και οι ίδιοι δύματα. Την περίοδο που γεννήθηκε υπήρχε μία μεγάλη διαμάχη, ένα στραμμένος πόλεμος με τις αντι-νεράιδες αντίκατες όπως λέγονται. Οι γονείς της πολέμησαν με γενναιότητα να την κρατήσουν στη γη και ιδέθηκαν για να την υδροστατεύσουν!

- Όταν λοιπόν έμεινε μελαγχολία πήγαντε στη χερσόνησο του Ουράνου Τόξου και καθάρισε τις εκθέσεις της. Εκεί γαλήνευε και ηρεμούσε η καρδιά της!

Τι ευτυχίες που φέρνει η ζωή. Στο ίδιο μέρος ιδήσανε και ο Γήρρεχος μετά τη εκκληρή δουλειά. Με την υδροσκοίδα του έστειλε αιδό τα ευμνηρα τη βροχή στη γη των ανδρώνων και εκεφτόταν πως εκείνο το μέρος είναι διαφορετικό. Πιο όμορφο, δίκαιο και ειρηνικό!!

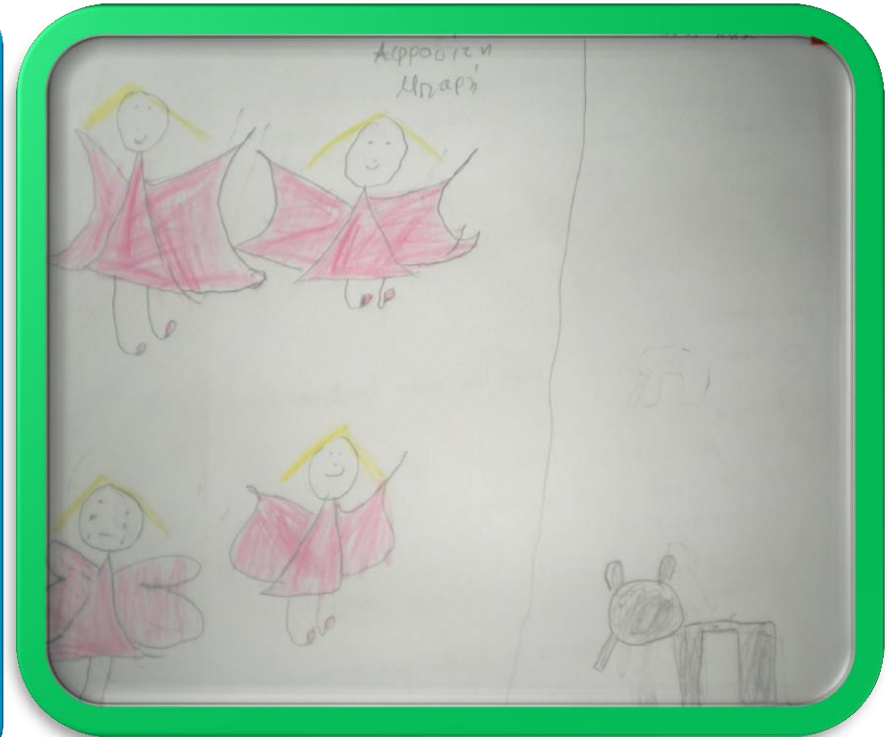

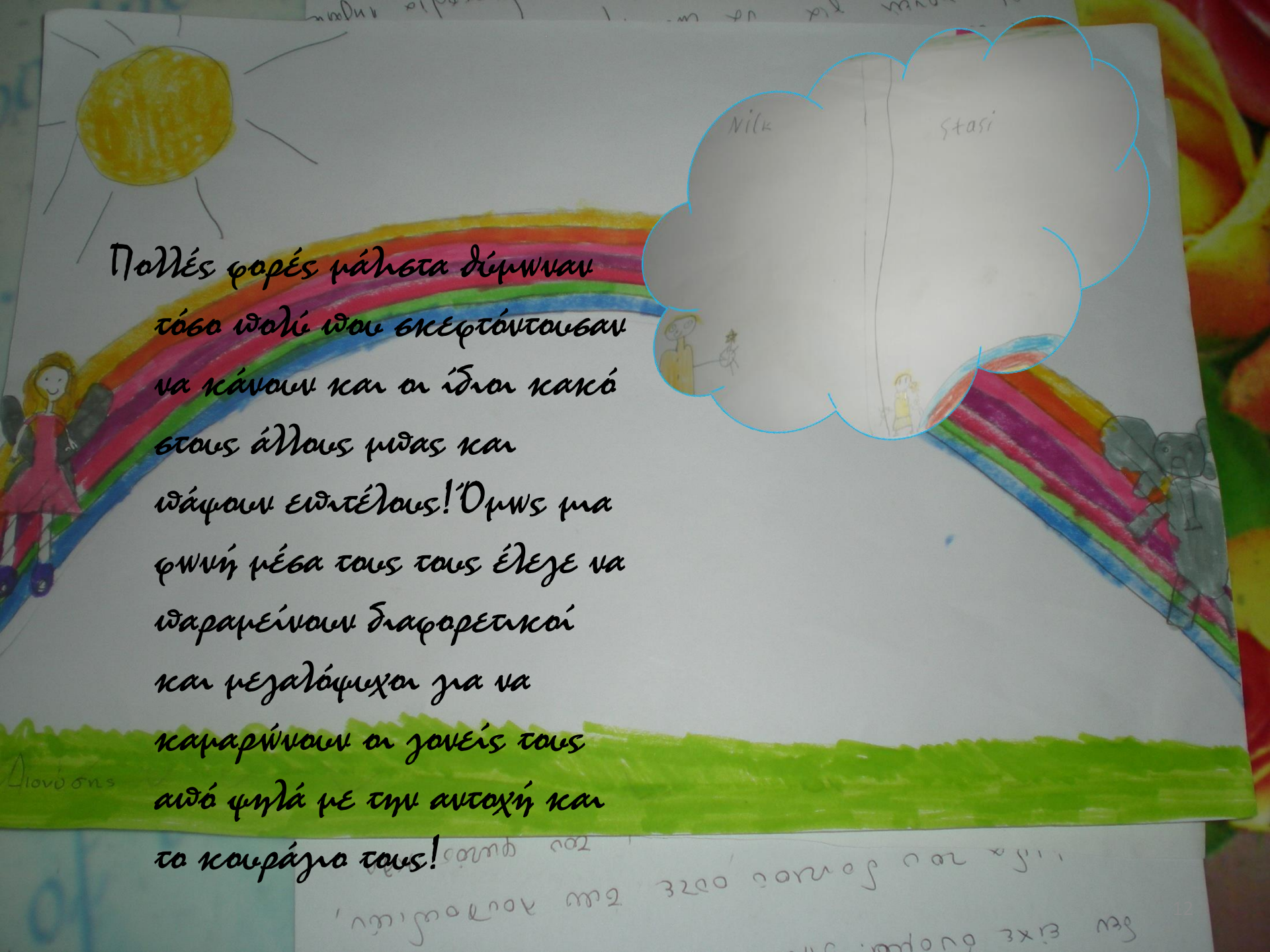
Παρόμοιες εκέψεις έκανε και η μικρή μας νεράιδα. Πίστευε πως στη γη των ανδρώων τα ιδράγματα είναι αληθινά. Πως εκεί δεν υπάρχουν πόλεμοι και δυστυχίες ούτε διακρίσεις και ρατσισμός. Πίστευαν πως εκεί είναι ο παράδεισος. Τι παράξενο έτσι; Και μεις οι άνθρωποι ιδιοτελείουμε το αντίθετο!

Στο ακρωτήριο λουιδόν του
Ουράνιου Τόξου, αλλά στα δύο
αυτομακρυμένα άκρα του
καδόντουσαν κάθε βούρουνδο η
Νεραϊδούλα και ο
Γήινρεχος! Εκεί ανακούφιζαν
τη εκέψη τους με όμορφες
αναμνήσεις των ιδιο παιδικών
τους χρόνων!

Ποιός αναυδολούσαν και οι δύο την μεστασιά των γονιών τους και
αυομητούσαν μια αγκαλιά και ένα φιλή για να δάρουν δύναμη και
αντοχή. Δυστυχώς όμως το μόνο που ελξέωρατταν ήταν κορό'ι'δία και
ειωδετικότητα. Το Γήβερχο του φήνασαν χοντρούλη αδέωδο και τη νεράδα
αδύναμη και άωστη ανώνυμη!

Πολλές φορές μάλλον δύνανται
τόσο πολύ που εκφερόντουσαν
να κάνουν και οι ίδιοι κακό
στους άλλους μύδω και
ιδάφουν ειδικότελους! Όπως μα
φωνή μέσα τους τους έλεγε να
παραινέουν διαφορετικοί
και μεγαλόψυχοι για να
καθαρίνουν οι γονείς τους
αυτά ψηλά με την αυτοχή και
το κουράγιο τους!

Nik

Stasi

Διονύσιος

Μια βροχερή μέρα, ο Γήρεχος στεκόταν πάνω σε ένα βίνεο και με την μακριά υδροσκίδα του πότιζε τα λουλούδια της γης. Στο ακρωτήριο της χερσονήσου του ουράνου τόξου την ίδια στιγμή καδόνταν εκερτική και η μικρή μας νεραϊδοῦλα!

Αφροδίτη
Μπαρή

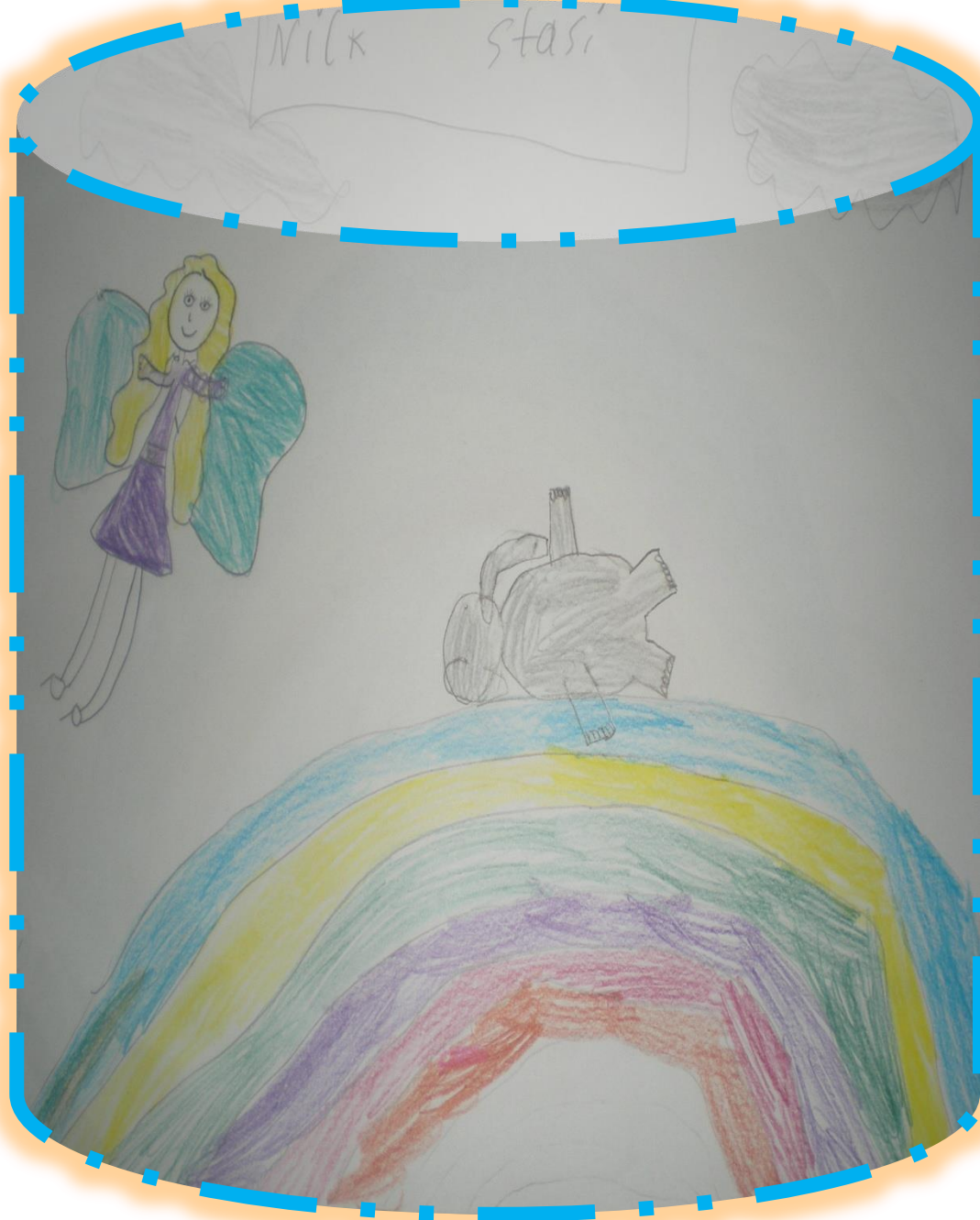
Ξάφνου ο μικρός ελεφαντούλης
γλίστρησε από τα ίδια τα νερά
των δακρύων του που έρχανε
στη γη και έβλεπε πάνω στο
ουράνιο τόξο από μεγάλο ύψος
χτυπώντας το ισοδράκι του. Το
Ουράνιο Τόξο ταρακουνήθηκε
να να' γινε βελγός και
ανήσυχη η νεραϊδούλα μας
ωληγίασε κοντά να δει τι
τρέχει!

Η ΠΤΩΞΗ ΗΤΑΝ ΕΠΙΠΩΝΗ ΕΙΧΕ ΣΥΝΗΘΙΣΕΙ ΟΜΩΣ ΣΤΙΣ ΚΑΚΟΥΧΙΕΣ
ΓΙ'ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΠΑΡΑΠΟΝΕΘΗΚΕ ΚΑΘΟΛΟΥ ,ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΕΒΑΛΕ ΤΑ
ΤΕΛΙΑ

<<Καημενούλη μου τι
έωδες;>>Του ρώτησε γλυκά η
νεραϊδούλα μας.<<Μήπως
ιονάς κάπου;>> ευφρόνυνε
όλο περριέργερα.

<<Μιδα δεν έιδαδα και τίποτα σοβαρό!>> αυάντησε ψιδιριστά εκείνος
<<Μα ιώς δεν ιονάς αφού εβί έιδεες αυό τέτοια
ίφος;>> Αναρωτήθηκε η μικρούλα.

<< Έχω βυνηδίσει στις
ιτώσεις!>> είδε ο
ελεφαντούλης κοκκινώντας
αυό ντροπή και δλίψη! Τότε η
μικρή μας του λυδήθηκε
ακόμα ιερνρότερο γιατί
έννιβε αρέως του ιόνο του
βαν αυό διαίδηση. Όχι τόσο
του ιόνο του βώματός του όσο
της ψυχής του.

Τότε η νεράδα του ακούμπησε τρυφερά στην ιδιότητά του, τον χάνδεψε
αυτά και σαν αυτό δαίμα το τραύμα ειδικεύθηκε μαγικά!

Ο Γήρεχος αφού την
ευχαρίστησε για την βοήθειά
της, με δαμασκό την ρώτησε
αν είναι η νεράδα της
ματρειάς. Εκείνη τότε ξέβιδασε
σε δάκρυα και άρχισε να του
λέει την ιστορία της.

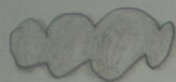

-<<Όπως κατάλαβες φίλε μου δεν έχω όνομα και καμία ιδιότητα αφού γεννήθηκα δίχως ταυτότητα .Είμαι άόρατη και ανύπαρκτη για όλους>>

-<<Μα τι λες μικρή μου εδώ είσαι η ίδια ζωντανή οντότητα που γνώρισα ποτέ μου.Κανείς μέχρι σήμερα δεν ασχολήθηκε μαζί μου χωρίς να ιδεοψεύεται κάπως ανταλλάγμα γι' αυτό!>>.Δήλωσε με ιδίωτη ο Γήρρεχος.

-Μη κομίζεις και μένα η ζωή μου
είναι ιδιούσα από
δυστυχίες!Από μικρός
δουλεύω αταμάτητα ώάνω στα
βουνά για ένα κομμάτι
ψωμί και ενώ μ'αρέσει το
εχολείο δεν μπορώ να γραφτώ
γιατί δεν υπάρχει κάποιος
δικός μου στη ζωή ούτε καν
συγγενής για να με εγγράψει!

Αιχαέδα

Σύνα

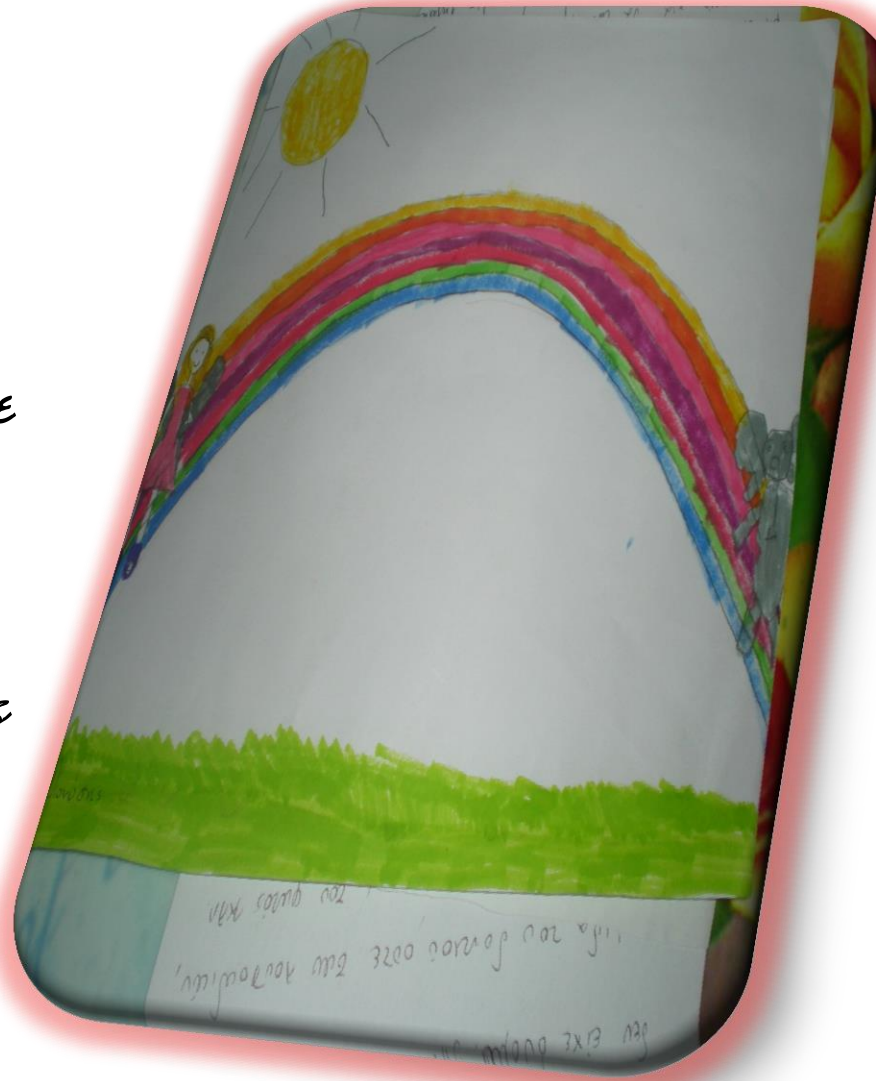

Θέλω πολύ να ιδάν και ζω
εχολείο να μορφωθώ! Κάδομαι
κάθε ωρνί και βλέπω με
γύη και καηρό τα μικρά
ελεφαντάκια που ιδηγαίνουν
με τη μανοίλα τους στο
εχολείο των βιννέρων και
γίνομαι κομμάτια από τη
δλίψη μου!

-Μιδα, ρύτα και μένα τι ιδερνάω
έ'αυτό το εχολείο των
νεραϊδών. Αμυδομονύ να'ρδει
το καλοκαίρι για
διακοιές. Όπως βε
καταλαβαίνω, η μόρφωση
δίνει δύναμη και εφόδια στη
ζωή και ιδρέψει να είναι
δικαίωμα και αιδόκτημα
όλων!

<<Θα μπορούσες να γραφτείς μόνος σου
.Φαντάζομαι δε θα στο αναγνώριζαν κάτω
από αυτές τις συνθήκες!.>>Του συμβούλεψε
στοργικά η νεράϊδά μας.

<<Τι λες μικρή μου δεν έχω δύναμη
να ιδω στους άλλους αυτό που λέω μυστικά
σε βέβαια.Νιώθω καθημερινά ισολύ αδύναμος
και μικρός.Και ας με φωνάζουν χοντρούλη
γίγαντα!Ντρέπομαι να εκφράσω τις
ειδικιές μου στους ξένους,φοβάμαι πως
θα με παλύνουν
χειρότερα!>>Εκμυστηρεύτηκε ο Γήρρεχος.

<< Η αλήθεια είναι πως υπάρχουν αρκετοί που μπορεί να σε κοιτάξουν και να σου φερθούν άσχημα όμως πρέπει να βρεις το κουράγιο να τους αντιμετωπίσεις και αυτούς. Εξάλλου ξέρουμε και οι δύο πως η γη δεν είναι πάντα δίκαιη για όλους!>>. Είπε με αγάπη η νεραϊδούλα

<<Μα οι νεράιδες της βροχής θα διμύσουν αν φεύγω τα υφηνά και δεν τις βοηδώ!>> Απάντησε εκείνος.

<<Ίσως θα πρέπει να σκεφτείς τον εαυτό σου και για μία φορά. Όχι μόνο τα δέλω των άλλων!!>> Τον μάλωσε η νεράιδα.

<<Εμένα υπάρχουν κάποιες κακές νεράδες, οι νηρηίδες που δεν με δέλουν καθόλου. Όλο με ταλαιπωρούν με τα ιδεράγματά τους. Τι να κάνω όμως, υδροιδοιούμαι πως αδιαφορώ, ακόμα και όταν πληγώνομαι με τις κακίες τους. Σε συμβουλεύω να κάνεις το ίδιο και εσύ!>>

Είναι όμορφο να μοιράζεται κάποιος το πόνο του. Το ίδιο έκαναν και οι δύο φίλοι μας.
-<<Έλα να σου γνωρίσω τον κόσμο μου >> Πρότενε η μικρούλα.

-<<Ναι, θα το 'δωλα ωστόσο>>. Είδε εκείνος και άρχισε να βαδίζει στο αντίθετο άκρο της χερσονήσου του Ουράνου Τόξου, παρέα με τη νεράδα.

Καθώς ισοχρωαίναν ανέμελοι, συνάντησαν ένα μικρό νεραϊδοπουλάκι
που είχε τραυματίσει τις φτερούγες του και δεν μπορούσε να
υπεταρτίξει! Το ιδησίασαν όλο περιέργεια.....

<< Το άμοιρο, έχει χαιδεύσει
άσχημα, ίσως δεν μπορεί να
ξαναυτετάξει! >> Μονολόγησε ο
Γήνρεχος. Αμέσως μετά
τράβηξε νερό με τη
υδροσκοκίδα του από ένα
συννεφιασμένο καταρράκτη
και ξέδληνε τη ιδηγή του
νεραϊδοπουλάκι με συμπόνα.

Την ίδια στιγμή, η νεραϊδούλα μας, άγγιξε τρυφερά τη ιδιότητά του και
χαϊδεύοντάς την είδε : <<ιδέα μικρό μου ,ιδέα!>>

Εαν αυτό δαίμα το ιδιόλακι
σηκώθηκε και τίναξε τα
φτερά του. Το τραύμα του είχε
θεραπευτεί και
νεραϊδοπιτύνοντας ιδέαζε
χαρούμενα και ελεύθερο.

Τότε ο Γήβρεχος φώναξε:
<<Βρήκα ισοια νεράδα
είδαν!>>

<<Αλήθεια; >> Φώναξε η μικρούλα.

<<Ποια, ποια, ποια ιδες μου !!!>>. Ούρλαξε ευτυχισμένη.

<<Είδα η νεράιδα της ΑΓΑΠΗΣ!!!!>>

<<Γάτροφες μαζικά και μένα
και το νεραϊδοπουλί, μόνο
μ'ένα σου χάδι! Αυτό
αρκούσε! Πρέπει να 'σαι
ιδερήφανη για τον εαυτό σου,
μόνο εσύ θα μπορούσες να το
κάνεις αυτό εξάλλου είσαι το
ιδιο ευφάνταστο ον που
ζυγύρισα στη ζωή μου!>>

<<Νομίζω όμως πως χωρίς τη βοήθειά σου και τα τρυφερά σου λόγια δε θα 'χε γίνει τίποτα αυ' όλα αυτά!! Και εϋ βοήθησες να βρω την ταυτότητά μου αλλά και στο να βοηθήσουμε το ανίμωδο ιατηνό! Ξέχασες ; Εϋ πρώτος ξείλωνες τη ωληγή του. Ειδίως η δική σου έκανε διότι ήσουν εϋ ωάη μαρί μου, κοντά μου, δίδλα μου!>>

Το αυλό νερό του καταρράκτη το μετέτρεψες σε αληθινό φάρμακο. Και εϋ δεν είδα έναν αυλό ελέφαντας ,είδα ο ελέφαντας με τη μαγική ιεροβοκίδα. Και ζω αυό την άλλη η ΝΕΡΑΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ!!!! Μαρί θα είμαστε ανίκητοι!

Και το δαίμα έγινε. Ο μικρός ελεφανταύλης ιδήγε και γράφτηκε στο εχολείο για να μαρτυρεί και αδέκτησε την καλύτερη οικογένεια που θα μπορούσε. Μπορεί να μην ήταν της ίδιας φυλής με κείνον, όμως ήταν κομμάτι της καρδιάς του και αυτό έκανε πιο δυνατή τη σχέση τους! Μπορεί η καινούρια φίλη του να μην είχε υδροσκοκίδα και χοντρά πόδια, όμως ήταν το πιο ταπεινό ζευγάρι στη συννεφούπολη!

Από την άλλη η μικρή μας νεράδα,
βρήκε αυτό που αναζητούσε: μία
ταυτότητα, ένα καρδιακό φίλο
και την αγάπη που
αναζητούσε. Βέβαια το τελευταίο
η αλήθεια είναι πως το 'χε πάντα
μέσα της αλλά δεν το
γνώριζε. Χρειάζονται ένας καλός
φίλος να της το θυμίσει !!!

Αυτό τότε η νεράιδα της Αγάπης και ο Γήινρεχος, ιδρυτολύν στη γη. Κάνουν
βόλτες ειδικά μετά τη βροχή και βοηθούν μικρά παιδάκια δίχως
οικογένεια, αγάπη και στοργή. Παιδάκια που η γη ταλανιζόταν με τη
εκκληρότητά της. Έ'αυτά όμως δεν ιάνε οι ίδιοι αλλά στέλνουν φίλους να τα
αγκαλιάσουν και να τα παρηγορήσουν, στέλνουν κοντά τους άλλα παιδάκια
που έχουν ιδεάσει τα ίδια ή και χειρότερα. Μέσα αυτό επιπτύβεις τυχαίες
γνωρίουν το ένα τ' άλλο και γίνονται σύμμαχοι ανέναντι στις δυστυχίες. Και
το Ουράνιο τόξο πάντα θα τους διήγει ως μετά από κάθε καταιγίδα
έρχεται ένα υδρόροχο ουράνιο θαύμα που στοχεύει στην αγάπη ΤΟ
ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ! 'Αραγε εδώ το'χεις δει ποτέ;

Βασίδικη

